

разклати, и зрѣли сливи се посипаха по шапката му.

— Зная, зная — не си слабичъкъ! — каза Панчо. — Но да не мислишъ, че азъ те блъснахъ съ всичката си сила.

Панчо колѣнични и извади желѣзния гребенъ. Козелтъ се спрѣ до него.

— Дай сега да се разхубавя!

И той почна да разчесва брадата му, после челото, шията, гърба и корема. Сивкавата му козина блесна като коприна. Панчо не знаеше де да се дене отъ радостъ. Той потупа Дългобрадка по гърба и го покара, да стигнатъ другитѣ кози.

Скоро стигнаха на хълма, отгдето се виждаше голѣмото блато. Когато и Кирчо докара тамъ своитѣ кози, Панчо му рече:

— Кога ще се борятъ козлитѣ?

— Когато наближи да залѣзе слънцето, — отговори Кирчо.

— Кжде?

— На полянката при блатото.

— Тогава нека се сдрвисатъ борцитѣ.

— Добре.

И дветѣ момчета доведоха козлитѣ единъ срещу други. Козлитѣ се изтжпиха, наведоха рога и се приготвиха да се хвърлятъ единъ на другъ. Тогава Панчо и Кирчо ги хванаха за рогата и ги отведоха при другитѣ кози. Трѣбваше да се чака залѣзъ-слънце.

Козлитѣ почнаха да пасатъ, а дветѣ козарчета седнаха на полянката и заговориха за борбата.

Наближи обѣдъ, и козарчетата подкараха козитѣ къмъ село.

Панчо хапна набързо въ кѣщи, наложи новата си сламена шапка и отиде въ градината. Той наскуба отъ найхубавата трева и я занесе на полянката задъ обора. После заведе тамъ Дългобрадка, сложи му тревата и рече:

— Хапни си хубаво сега, че борбата чака!

Козелтъ захрупка сочната трева, а Панчо легна на слънце и затули очи съ

шапката си. Той не сѣти какъ задрѣма.

Мина доста дълго време. Изведнажъ Панчо се стресна, скочи на крака и затърси шапката си. Спомни си за козелата и го подири съ очи. Дългобрадко дѣвчеше нѣщо бѣло до оградата.

— Ахъ, шапката ми! — извика Панчо.

Но отъ шапката бѣше останало само едно малко кѣсче. Панчо кипна отъ гнѣвъ. Той дигна една прѣчка да удари козелата, но помисли малко и хвърли прѣчката.

— Ехъ, отиде ми шапчицата, но нищо! Дано само победимъ!

Къмъ залѣзъ-слънце Панчо и Кирчо се срещнаха на полянката до блатото, всѣки водѣше своя козелъ. Тамъ чакаха и други козарчета. Панчо бѣше съ измачканъ калпакъ. Той разказа на Кирчо, какво бѣ направилъ Дългобрадко. Кирчо тържествуваше. Панчо свеси носъ и намушка калпака въ джебъ.

Пустнаха козлитѣ единъ срещу други. Дългобрадко сви шия и дигна глава. Криворожко гледаше настрана. Дългобрадко приближи. И Криворожко пристѣпи нѣколко крачки. Момчетата ги гледаха съ затаенъ дѣхъ. Козлитѣ сплетоха рога и боятъ почна. Той бѣше жестокъ и продължителенъ. Криворожко почна да диша изтежко. Той се спираше следъ всѣки ударъ, но Дългобрадко не му даваше да отдѣхне. Блъсна го силно къмъ блатото, и Криворожко полетѣ въ тинята.

— Урра! — викна Панчо и подскочи отъ радостъ. Той поиска да хвърли шапката си нагоре, но си спомни за вехтия калпакъ и постихна. Тогава Кирчо се насърди и рече:

— Ти си главенъ козаръ, но безъ нова шапка!

— Ти пѣкъ мислишъ, че твоята е много хубава. Дългобрадко не би я погледналъ! Моята я излапа, но за твоята и жбитѣ не би си помръдналъ!

Ранъ-Босилекъ